

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/246/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614209520
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5614209520.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: S. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/X, XXX XX F., zastúpeného JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom, so sídlom X. P. XXX, XXX XX D. P., proti žalovanej: P. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX D. S. XXX, zastúpenej JUDr. Jaroslavom Kíapešom, advokátom, so sídlom Q. XXXX/XX, XXX XX D. P., o zaplatenie sumy 1.087,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/20/2015-142 zo dňa 08.03.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/20/2015-142 zo dňa 08. 03. 2017 p o t v r d z u j e .

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (veta prvá výroku). Súčasne žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (veta druhá výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 18.11.2014 sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.087,20 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 15.11.2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vzniknú. Svoju žalobu odôvodnil tým, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. D. S., zapísaných v katastri nehnuteľností Okresného úradu Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor, na LV č. XXX, a to rodinného domu súp. č. XXX, postaveného na pozemku zapísanom ako parc. č. KN-C 899/15 a pozemkov zapísaných ako parc. KN-C 899/15 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 212 m², parc. č. KN-C 899/15 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 88 m² a parc. č. KN-C 899/78 - záhrady o výmere 520 m², každý s výškou spoluvlastníckeho podielu 1, a to právnym titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov na základe rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/136/2009-208 zo dňa 21.10.2011 (ďalej aj „sporné nehnuteľnosti“). Uvedené nehnuteľnosti minimálne od 15.11.2012 užíva žalovaná, pričom medzi stranami nedošlo k dohode o užívaní spoločnej veci a žalovaná nemá ani žiaden iný právny dôvod, aby tieto nehnuteľnosti bezplatne sama užívala v celosti. Užívaním predmetných nehnuteľností na zvyšku spoluvlastníckeho podielu (patriacemu žalobcovi) sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu. Výška bezdôvodného obohatenia žalovanej predstavuje obvyklú výšku nájomného za porovnateľné nehnuteľnosti v danom mieste a podľa vyčíslenia žalobcu predstavuje 77,80 Eur mesačne za dom a sumu 12,71 Eur za pozemky, a to za obdobie 24 mesiacov (od 15.11.2012 do 15.11.2014) predstavuje žalovanú istinu. Úroky z omeškania si žalobca uplatnil počnúc dňom podania žaloby na súd.

3. Prvoinštančný súd citoval ust. 451 ods. 1 a 2, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 123 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami žalobu zamietol, nakoľko mal preukázané, že výkon práva žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto mu nebolo možné poskytnúť právnu ochranu.

4. Súd prvej inštancie postupoval v konaní v súlade s právnym názorom, vysloveným v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/131/2016 zo dňa 28.09.2016, ktorým bol v zmysle § 391 ods. 2 CSP v ďalšom konaní viazaný a v rámci predbežného právneho posúdenia veci, upozornil strany sporu na možnosť posudzovania uplatneného nároku z hľadiska jeho súladnosti s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca sa domáhal žalovaného plnenia právnym dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, ktoré na strane žalovanej malo vzniknúť v dôsledku užívania nehnuteľností (rodinného domu a príľahlých pozemkov), ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve strán sporu, nad rámec veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, je dané zákonom. Vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu.

Ak existujúce pomery neumožňujú niektorému spoluvlastníkovi plnú realizáciu tohto práva, patrí mu za to zodpovedajúca náhrada (pozri napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 25 Cdo 2616/1999). Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva vec, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve, vyplýva z oprávnenia každého vlastníka (teda aj vlastníka spoluvlastníckeho podielu), v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka, predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Spoluvlastník je preto oprávnený užívať vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu. Podľa ustálenej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Cdo 184/2010), podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

Ak spoluvlastník neužíva (nemôže užívať) spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, obohatenie druhého spoluvlastníka (ostatných spoluvlastníkov) spočíva v užívaní väčšieho rozsahu predmetu spoluvlastníctva, než ktorý zodpovedá jeho (ich) spoluvlastníckemu podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jeho užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou.

5. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že žalobca a žalovaná sú podielovými spoluvlastníkmi stavby rodinného domu a príľahlých pozemkov, každý s výškou spoluvlastníckeho podielu 1. Rovnako nebolo medzi stranami sporné, že uvedené nehnuteľnosti boli v žalovanom období, t. j. od 15. 11. 2012 do 15. 11. 2014, užívané žalovanou a troma spoločnými deťmi strán sporu. Žalobca prestal trvalo a sústavne užívať nehnuteľnosti v júli 2009, kedy odišiel bývať ku svojej priateľke. Od uvedeného obdobia, a to aj v žalovanom období, žalobca síce sporadicky chodil do rodinného domu, jednalo sa však len o občasné návštevy, nie počas noci, ktoré nemožno hodnotiť ako trvalé užívanie nehnuteľností. Z uvedeného možno ustáliť, že žalobca spoločné nehnuteľnosti v žalovanom období neužíval. Do júla 2009 (t. j. do času odchodu žalobcu z rodinného domu) mali strany sporu konkludentnou formou dojednané užívanie rodinného domu tak, že žalobca užíval spálňu, kúpeľňu a garáž a žalovaná užívala obývačku, s tým, že spoločne obidvaja užívali kuchyňu. Deti strán sporu užívali dve izby, a to syn jednu izbu a dve dcéry jednu spoločnú izbu. Uvedená skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že po odchode žalobcu z rodinného domu žalovaná naďalej užívala jednu izbu (obývačku), kuchyňu a spoločné priestory, deti strán sporu užívali dve izby. Spálňa, dovtedy užívaná žalobcom, nebola nikým užívaná a to až do času, kým si dcéry strán sporu v roku 2014 nerozdelili užívanie izieb, tak ako to vyplynulo z výpovede svedkýň D. a U. E.. Neužívaná bola tiež miestnosť v suteréne rodinného domu s príslušenstvom. Žalobca v konaní preukázal, že v žalovanom období neužíval spoločné nehnuteľnosti, ktoré v uvedenom období užívala výlučne žalovaná, spolu s ich troma spoločnými deťmi. Keďže v konaní nebolo preukázané uzavretie dohody medzi stranami sporu, na základe ktorej by žalovanej prislúchalo právo užívať spoločné nehnuteľnosti v celom rozsahu, t. j. aj nad rámec veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu, bezodplatne, prislúchalo by žalobcovi právo na náhradu (vydanie bezdôvodného obohatenia) vo výške zodpovedajúcej užívaniu spoločných vecí žalovanou nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu. Pokiaľ právny zástupca žalovanej poukazoval na existenciu konkludentnej dohody medzi stranami sporu, predmetom tejto dohody, podľa právneho názoru súdu, boli len užívacie vzťahy, t. j. rozdelenie užívania jednotlivých miestností v čase, keď žalobca ešte rodinný

dom a príslušné pozemky trvalo užíval. Zároveň však v konaní nebolo preukázané, že žalovaná užívala spoločné veci v celom rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu, teda že užívala spoločné veci v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie preto vyslovil názor, že tak ako súhlasila žalovaná s užívaním časti spoločných nehnuteľností svojimi deťmi, rovnako tak žalobca prenechal užívanie časti spoločných vecí svojim deťom. Uvedený záver vychádza z toho, že deti strán sporu (P. E., D. E. a U. E.) bývali v rodinnom dome, tento užívali aj pred odchodom žalobcu z rodinného domu, jednalo sa o miesto ich bydlisko, v ktorom bývali na základe dohody strán sporu ako ich rodičov a jednotlivé miestnosti užívali súlade s konkludentným dojednaním strán sporu o rozdelení užívania spoločných vecí. Žalobca pritom nikdy neponúkol svojim deťom iné bývanie, nikdy ich nevyzval, aby za užívanie časti nehnuteľností poskytovali peňažnú náhradu, ani im užívanie nehnuteľností nevytýkal. Na uvedený stav nemala vplyv ani skutočnosť, že po rozvode manželstva strán sporu boli deti zverené do osobnej starostlivosti žalovanej. Navyše, z výpovedí svedkov (detí strán sporu) mal súd preukázané, že časť spoločných vecí, a to spálňa a miestnosť v suteréne, neboli v žalovanom období, resp. počas jeho podstatnej časti, užívané.

6. Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam súd nepriznal žalobcovi žalobou uplatnený nárok, nakoľko mal preukázané, že výkon práva žalobcu, spôsobom uplatneným v žalobe, je rozporný s dobrými mravmi, preto nepožíva právnu ochranu. Podľa ustálenej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 49/1996), v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je upravená zásada, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Ide o všeobecné ustanovenie hmotnoprávnej povahy, ktoré umožňuje posúdiť vec súdom v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť, poskytnúť právnu ochranu uplatňovaného daného práva. Toto ustanovenie nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy, a to na základe všeobecných pravidiel morálnych, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8 Cdo 439/2014, je možné odoprieť právnu ochranu právu uplatnenému alebo vykonávanému v rozpore s podmienkami uvedenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo prakticky znamená, že nebude možné takéto uplatnenie alebo výkon práva procesnými prostriedkami vymáhať. Úvaha súdu, či výkon práva je či nie je v rozpore s dobrými mravmi sa vždy odvíja od okolností konkrétneho prípadu, nemožno ale opomenúť, že použitie „nápravného“ prostriedku dobrých mravov podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje krajné riešenie za účelom zaistenia potrebnej väzby medzi normami písaného práva a základnými mravnými a etickými normami spoločnosti. Podľa rozsudku NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2421/2002, zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré je možné definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú prijímané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Nie je teda vylúčené, že i taký výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, môže byť uznaný za rozporný s dobrými mravmi, a že mu preto bude súdom odopretá právna ochrana. Na druhej strane však fungovanie systému písaného práva je založené najmä na dôslednom dodržiavaní pravidiel vyplývajúcich z právnych predpisov a korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprímerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má preto miesto len vo výnimočných situáciách, keď k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, keď hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne keď je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom, prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok. Špecificky sa v súdnej praxi posudzuje aplikácia zásady dobrých mravov medzi rodinnými príslušníkmi, najmä medzi najbližšími členmi rodiny. Podľa nálezu Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 643/2004, rodina a vzťahy medzi rodičmi a deťmi sú prostredím, kde sa dobré mravy ako poctivosť, čestnosť, vzájomná úcta a najmä úcta k rodičom musia nielen predpokladať, ale hlavne formovať a dôsledne vyžadovať. Práve v rodine, ako základe spoločnosti, sa musia dobré mravy kultivovať a orgány verejnej moci, osobitne súdy, k tomu musia svojimi rozhodnutiami prispievať.

7. V súlade s vyššie citovanou ustálenou judikatúrou súd pri rozhodovaní prihliadol ku všetkým konkrétnym okolnostiam súdnej veci, najmä ku príbuzenskému vzťahu medzi stranami sporu, resp. osobami, ktoré spoločné nehnuteľnosti v žalovanom období užívali, okolnostiam, za ktorých uvedené osoby vstúpili do užívania spoločných nehnuteľností a v ich užívaní pokračovali, okolnostiam, pre ktoré žalobca spoločné nehnuteľnosti v žalovanom období neužíval, ako aj ku spôsobu uplatnenia

žalovaného nároku. Žalobca a žalovaná sú bývalými manželmi, ktorí spoločne nehnuteľnosti ešte ako súčasť ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov užívali počas manželstva a následne aj po jeho zániku rozvodom. Po rozvode manželstva sa strany sporu konkludentne dohodli na rozdelení užívania nehnuteľností, najmä rodinného domu, keďže pozemky užívali spoločne. Obe strany sporu spoločne nehnuteľnosti v dojednanom rozsahu dlhodobo užívali, spolu so svojimi spoločnými deťmi. Po odchode žalobcu z rodinného domu žalovaná s deťmi naďalej užívala jednotlivé izby v rodinnom dome tak, ako si to so žalobcom konkludentne dojednali, pričom aj spoločné priestory a kuchyňu a príslušné pozemky užívala s deťmi spoločne. Miestnosť - spálňa, pôvodne užívaná žalobcom, bola v žalovanom období (resp. jeho podstatnú časť) neužívaná. Rovnako nebola užívaná miestnosť v suteréne s príslušenstvom. Zároveň v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná akýmkoľvek spôsobom bránila žalobcovi v užívaní spoločných nehnuteľností v rozsahu zodpovedajúcom veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca na základe svojho dobrovoľného rozhodnutia v júli 2009 odišiel zo spoločných nehnuteľností, pričom v konaní nepreukázal, že sa tak stalo na podnet resp. zavinením žalovanej. Žalobca tiež v konaní nepreukázal, že zo strany žalovanej dochádzalo ku fyzickým útokom resp. slovnému napádaniu, nakoľko jediné priestupkové konanie, ktoré bolo proti žalovanej vedené, bolo zastavené. Žalovaná opakovane vyzývala žalobcu na prevzatie kľúčov od rodinného domu po ich výmene. Uvedené výzvy pritom nemajú súvis, ako sa na to usiloval poukázať právny zástupca žalobcu, s konaním o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, nakoľko prvé dve výzvy boli vykonané v roku 2010 a 2011, teda nielen pred podaním návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva na súd, ale aj pred doručením výzvy žalobcu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva adresovanej žalovanej. Výzvy prevzatie kľúčov boli žalovanou zasielané na adresu žalobcu do Liptovského Petra, kde si v tomto období žalobca písomnosti či už sám alebo prostredníctvom splnomocnenca preberal. Prevzatie uvedených výziev napokon žalobca na pojednávaní sám potvrdil. Žalobca v konaní potvrdil, že opakovane bol v mieste bydliska žalovanej za účelom prevzatia kľúčov, no žalovaná nebola doma, keďže bola v práci. To však podľa názoru súdu nemôže byť hodnotené ako bránenie žalobcovi v užívaní nehnuteľností z jej strany. Žalovaná nielen v tomto konaní, ale už aj v predchádzajúcich súdnych konaniach uviedla, že nebráni žalobcovi, aby užíval sporné nehnuteľnosti. Spoluvlastníkovi príslúcha právo na užívanie spoločnej veci v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, avšak k výkonu užívacieho práva ho nemôže ďalší spoluvlastník nútiť. Žalovanej preto nepríslúchalo žalobcu k výkonu jeho užívacieho práva ku spoločným nehnuteľnostiam nútiť a nemala žiadnu reálnu možnosť tak svojim aktívnym konaním urobiť. Navyše, po odchode žalobcu z rodinného domu nedošlo k vytvoreniu takého stavu v nehnuteľnostiach, ktorý by žalobcovi znemožňoval ich užívanie (napr. zriadenie prevádzky slúžiacej na podnikanie, pristahovanie väčšieho počtu osôb a pod.). Naopak, izba - spálňa, ktorú na základe konkludentnej dohody užíval, nebola po jeho odchode až do roku 2014 užívaná a rovnako neužívaná bola miestnosť v suteréne s príslušenstvom. Od žalovanej nebolo možné spravodlivo požadovať, aby za účelom zabezpečenia užívania spoločných vecí len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu nevyužívala napr. kuchyňu, resp. spoločné priestory v plnom rozsahu, prípadne aby, v rozpore s konkludentnou dohodou o rozdelení užívania domu, presťahovala všetky tri deti do jednej izby (v záujme zachovania užívania miestností v matematickom prepočte podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov 3:3, keďže spálňa a miestnosť v suteréne užívané neboli, pričom, tak ako už bolo vyššie uvedené, súd mal preukázané, že aj žalobca prenechal časť zo svojho podielu na nehnuteľnostiach do užívania deťom). Taktiež je potrebné uviesť, že rodinný dom s príslušnými pozemkami užívala nielen žalovaná, ale aj deti, ktoré sú spoločnými deťmi tak žalovanej, ako aj žalobcu. V žalovanom období boli dve deti ešte maloleté, pričom rodinný dom slúžil na uspokojovanie ich bytových potrieb. Žalobca nezabezpečil deťom iný spôsob bývania, nikdy im iný spôsob bývania neponúkol, nikdy od nich náhradu za užívanie miestností v rodinnom dome, resp. za užívanie pozemku, nežiadal. Žalovaná, (vzhľadom na ňou tvrdené nedostatočné finančné pomery), nemohla zabezpečiť deťom iný spôsob bývania, ako v spoločnom rodinnom dome. Navyše, jednalo sa pre deti o prirodzené prostredie, v ktorom dlhé roky vyrastali, preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby si zabezpečovali iný spôsob bývania, a za situácie, keď žalobca nikdy nevzniesol námietku voči ich užívaniu rodinného domu. Žalobca pred podaním žaloby nikdy nežiadal od žalovanej poskytnutie peňažnej náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Nepreukázal tiež, že by so žalovanou komunikoval ohľadne poskytnutia peňažnej náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu a že by sa pokúsil so žalovanou mimosúdne dohodnúť. Žalobca neoznámil vopred žalovanej, že považuje jej užívanie spoločných nehnuteľností za užívanie nad rozsah veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu, v dôsledku čoho požaduje od nej poskytnutie peňažnej náhrady. Naopak, od odchodu z rodinného domu žalobca nevzniesol žiadne výhrady voči užívaniu rodinného

domu žalovanou a ich spoločnými deťmi a jeho rozsahu, hoci do domu sporadicky chodieval a bol s nimi v kontakte a takýto spôsob užívania nehnuteľností bez výhrad akceptoval. Uvedená skutočnosť pritom nebola medzi stranami sporu sporná. Až po viac ako piatich rokoch od odchodu z rodinného domu a po troch rokoch od vzniku podielového spoluvlastníctva žalobca učinil prvotný úkon, vo vzťahu ku uplatneniu náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalovanou, keď podal žalobu na súd.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP s použitím § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie a súčasne prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

10. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd považoval v konaní za preukázanú skutočnosť, že v rozhodnom období nebola užívaná spáľňa a miestnosť v suteréne, a preto žalovaná neužívala nehnuteľnosti v celom rozsahu. Toto skutkové zistenie je však podľa názoru odvolateľa v rozpore s tým, čo v bode 19. odôvodnenia rozsudku konštatoval odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, že žalovaná užívala dom v celom rozsahu. Takémuto skutkovému zisteniu zodpovedá aj fotodokumentácia predložená žalobcom, z ktorej vyplýva, že žiadna miestnosť v dome nie je prázdna. Naopak, všetky priestory sú užívané a sú v nich minimálne uložené veci, ktoré patria žalovanej alebo deťom. Výpoveď svedkov - detí strán sporu - žalobca nepovažuje za hodnoverný dôkaz o tejto skutočnosti. Deti bohužiaľ nemajú s otcom (žalobcom) dobrý vzťah, žijú stále s matkou (žalovanou). Navyiac od rozhodujúceho obdobia už uplynula dlhá doba a ich výpoveď je v rozpore so žalobcom predloženými dôkazmi (fotografiami). Rozpor s dobrými mravmi súd prvej inštancie v prejednávanej veci odôvodnil a/ osobitným zreteľom, ktorý treba klásť v sporoch na rodinné vzťahy medzi stranami sporu; b/ okolnosťami, pre ktoré žalobca spoločné nehnuteľnosti neužíval; c/ dobrovoľným odchodom žalobcu zo spoločnej domácnosti; d/ snahou žalovanej odovzdať žalobcovi kľúče od spoločného domu; e/ tým, že nenastali skutočnosti, ktoré by žalobcovi znemožňovali alebo sťažovali užívanie spoločných nehnuteľností; f/ tým, že od žalovanej nemožno spravodlivo žiadať, aby iba čiastočne užívala kuchyňu a kúpeľňu; g/ tým, že spoločné nehnuteľnosti slúžili na uspokojovanie bytových potrieb detí, ktorým ich do užívania prenechali obe strany sporu a h/ tým, že žalobca po odchode zo spoločnej domácnosti nevzniesol výhrady voči užívaniu, ani pred podaním žaloby nikdy nežiadal odplatu za užívanie spoločných nehnuteľností.

11. K dôvodu pod písmenom a/ žalobca uviedol, že argument dobrých mravov ako prostriedku pre utužovanie a usporiadanie rodinných vzťahov v tomto prípade neobstoí. Rodinné vzťahy medzi stranami sporu aj medzi žalobcom a deťmi boli už pred podaním žaloby v takom stave, že ingerencia zo strany súdu nemá žiaden význam. Strany sporu prípadne aj s deťmi už v minulosti viedli medzi sebou viaceré súdne a exekučné konania a v žiadnom z nich súd nezasiahol do právnych vzťahov s odkazom na dobré mravy a rodinné väzby, navyše dlhodobo nefungujúce, neodôvodňujú bezodplatné užívanie cudzej/ spoločnej veci.

12. K dôvodom pod písmenom b/ až e/ odvolateľ uviedol, že v súlade so závermi podľa bodov 19. a 20. rozsudku odvolacieho súdu sa žalobca domnieva, že tieto skutočnosti nie sú pre rozhodnutie relevantné. Nie je rozhodujúci dôvod, prečo spoluvlastník spoločnú vec neužíva, ani dôvod, pre ktorý opustil spoločnú domácnosť a tieto preto nemožno považovať ani za okolnosti podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

13. K dôvodu pod písmenom f/ žalobca uviedol, že v podstate ide o argument s ideálnym charakterom spoluvlastníckeho podielu, ktorý už žalovaná vzniesla v predchádzajúcom konaní. Aj tento argument odvolací súd vo svojom rozhodnutí považoval za nedôvodný.

14. K bodu g/ svojej odvolacej námietky žalobca uviedol, že podľa názoru súdu prvej inštancie nie je rozhodujúce, komu boli deti zverené do osobnej starostlivosti. Podľa žalobcu to však rozhodujúce je, pretože deti svoje právo bývania odvádzajú od toho rodiča, ktorému boli zverené do osobnej starostlivosti, t.j. od žalovanej a nie tak, ako to uviedol okresný súd v napadnutom rozsudku, t. zn., že žalobca prenechal dom do užívania aj deťom. Navyiac, žalobcovi bola po rozvedení manželstva stanovená vyživovacia povinnosť, ktorá bola opakovane zvýšená. Potreby detí teda žalobca zabezpečoval platením výživného.

15. K dôvodu pod písmenom h/ odvolateľ uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalobca odišiel zo spoločnej domácnosti dávno pred podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Medzitým so žalovanou vedie spor o vyporiadanie BSM aj spor o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré sám inicioval. Hoci žalobca preukázateľne nikdy nežiadal odplatu za užívanie spoločných nehnuteľností, z jeho správania muselo byť žalovanej zrejmé, že s existujúcim stavom nesúhlasí a mieni sa domáhať svojich práv.

16. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnila voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, ktoré zároveň presne vyčíslila a vyšpecifikovala.

17. V plnom rozsahu sa stotožnila s rozhodnutím okresného súdu a dôvodmi, pre ktoré súd žalobu zamietol. V rámci vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca ako bývalý manžel žalovanej mal možnosť užívať celú nehnuteľnosť - rodinný dom s príslušenstvom a je logické, že spoločné priestory - kuchyňu, WC a kúpeľňu užívali spoločne. Žalobca sa odsťahoval z rodinného domu na základe vlastného rozhodnutia, ktoré nebolo ničím vynútené. V konaní bolo preukázané, že spáľňa, ktorú dovtedy žalobca užíval, ostala v prevažnej časti žalovaného obdobia neužívaná. Taktiež neboli užívané ani priestory v suteréne s príslušenstvom, ktoré pôvodne žalovaná používala na prenájom na turistické účely. Žalobca v konaní nepreukázal, že by rodinný dom opustil z dôvodu správania sa žalovanej. Práve naopak, bola to žalovaná, ktorá ho písomne vyzývala na prevzatie si kľúčov od rodinného domu, na čo však žalobca nereagoval. Okresný súd správne vyhodnotil konanie a postoj žalobcu v tom smere, že spoluvlastníkovi príslúcha právo na užívanie spoločnej veci v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, avšak k výkonu užívacieho práva ho nemôže ďalší spoluvlastník nútiť. Taktiež súd správne konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, že od žalovanej nebolo možné spravodlivo požadovať, aby za účelom zabezpečenia užívania spoločných vecí, len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu neužívala napríklad kuchyňu, resp. spoločné priestory v plnom rozsahu, resp. aby v rozpore s konkludentnou dohodou o rozdelení užívania domu presťahovala všetky tri deti do jednej izby, aby zostalo zachované užívanie miestností v matematickom prepočte podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov 3:3, keďže spáľňa, miestnosť v suteréne užívané neboli, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca nechal časť svojho podielu na nehnuteľnostiach do užívania deťom. Naopak, žalobca v konaní nepreukázal, že by zabezpečil deťom iný spôsob bývania, ani im nikdy iný spôsob bývania neponúkol, nikdy od nich náhradu za užívanie miestností nežiadal. Rovnako bolo v konaní preukázané, že pred podaním žaloby žalobca nikdy nežiadal od žalovanej poskytnutie peňažnej náhrady za užívanie spoločných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu. Taktiež žalobca v súdnej veci nepreukázal, že by sa pokúsil so žalovanou mimosúdne dohodnúť, že považuje jej užívanie nehnuteľnosti nad rozsah veľkosti spoluvlastníckeho podielu a že by za to požadoval od nej poskytnutie peňažnej náhrady. Výsluchom svedkov - detí strán sporu - bolo preukázané, že žalobca chodieval sporadicky do domu, bol s deťmi v kontakte a takéto užívanie nehnuteľnosti nimi bez výhrad akceptoval.

18. Žalobca nepodal vo veci odvoláciu repliku.

19. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie vo veci samej (t.j. v prvej vete výroku) a v závislom výroku o trovách konania (veta druhá výroku) v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

20. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobcu uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

22. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

23. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo (v dôsledku aplikácie ust. § 3 Občianskeho zákonníka) žalobe žalobcu nevyhovelo a ku svojim záverom dospel k kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov.

24. Nie je správnym názor odvolateľa, že okresný súd sa odchýlil od právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/131/2016 zo dňa 28.09.2016). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí prezentoval všeobecné zásady rozhodovania daného typu sporu, akou je aj prejednávaná vec. Sám však nevyvylúčil možnosť aplikácie ust. § 3 Občianskeho zákonníka pri je právnom posúdení. 25. Zmyslom ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zamedziť výkon práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Nie je teda vylúčené, že aj taký výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, môže byť uznaný v rozpore s dobrými mravmi a že mu preto bude súdom odopretá právna ochrana. Na druhej strane však fungovanie systému písaného práva je založené najmä na dôslednom dodržiavaní pravidiel vyplývajúcich z právnych predpisov a korektív dobrých mravov, nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmú neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúcich z právnych noriem. Postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má preto miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, ako je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanujúci výkon práva), prípadne, kedy je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa tak vo vzťahu medzi účastníkmi (stranami sporu) tak na postavení niektorého z nich navonok.

26. Zásada súladu práv, resp. ich výkonu s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti (porovnaj nález Ústavného súdu ČR sp.zn. IV.ÚS 2842/10 z 25.05.2011); sudca totiž nesmie resignovať na spravodlivé riešenie, akokoľvek sa to môže javiť zložitým (pozri nález sp.zn. II.ÚS 3168/09 z 05.08.2010). Posúdenie správania ako odporujúceho dobrým mravom prináleží výhradne všeobecným súdom (s ohľadom na relatívnu neurčitost' pojmu „dobré mravy“ je tu súdom daná možnosť uváženia); ústavnoprávne preskúmanie nie je vylúčené, ale je obmedzené na to, či rozhodnutie nevybočilo z ústavných medzí, t.j. či ide o uváženie zákonom povolené, urobené orgánom verejnej moci k tomu splnomocneným a či záver všeobecného súdu netrpí prvkami svojvôle.

27. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou odvolateľa, ktorý namietal skutočnosť, že pri svojom rozhodovaní okresný súd zohľadnil existenciu rodinného vzťahu medzi stranami sporu a ich spoločnými deťmi. Zánikom manželstva strán sporu nezanikli právne vzťahy žalobcu k ich spoločným deťom. P. E., D. E. a U. E. sú stále jeho deti a rozvodom manželstva so žalovanou nezanikla ani jeho vyživovacia povinnosť k nim. Je nepochybné, že obsahom vyživovacej povinnosti obidvoch rodičov aj uspokojovanie bytovej potreby ich maloletých detí. Nemožno prehliadať skutočnosť, že spoločné nehnuteľnosti slúžili tak pred odchodom, ale aj po odchode žalobcu zo spoločnej domácnosti na uspokojovanie bytových potrieb detí, ktorým ich do užívania prenechali obe strany sporu. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že v žalovanom období užívala nehnuteľnosť žalovaná spolu s tromi deťmi pochádzajúcimi z jej manželstva so žalobcom, z ktorých dve v predmetnom období boli ešte maloleté. Po rozvode manželstva sa strany sporu konkludentne dohodli na rozdelení užívania nehnuteľností, najmä rodinného domu, keďže pozemky užívali spoločne. Obe strany sporu tieto nehnuteľnosti v dojednanom

rozsahu dlhodobo užívali spolu so svojimi spoločnými deťmi po odchode žalobcu z rodinného domu na základe dobrovoľného rozhodnutia v mesiaci júl 2009. Žalovaná s deťmi naďalej užívala jednotlivé izby v rodinnom dome tak, ako si to žalobcom konkludentne dojednali, pričom aj spoločné priestory a kuchyňu a príslušenstvo užívala spoločne s deťmi. Miestnosť - spálňa užívaná žalobcom, bola v žalovanom období, resp. jeho podstatnú časť, neužívaná, rovnako nebola užívaná miestnosť v suteréne s príslušenstvom. Okresný súd správne uzavrel, že od žalovanej nebolo možné spravodlivo požadovať, aby za účelom zabezpečenia užívania spoločných vecí len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu neužívala napríklad kuchyňu, resp. spoločné priestory v plnom rozsahu, prípadne, aby v rozpore s konkludentnou dohodou o rozdelení užívania domu presťahovala všetky tri deti do jednej izby v záujme zachovania užívania miestností v matematickom prepočte podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov 3:3, keďže spálňa a miestnosť v suteréne užívané neboli a z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že aj žalobca prenechal časť svojho podielu na nehnuteľnostiach do užívania deťom. Ak takýto stav žalobca dlhodobo rešpektoval, spôsob užívania nehnuteľností po jeho odchode zo spoločnej domácnosti možno považovať za dojednaný so žalovanou (§ 139 ods. 2 vety prvej Občianskeho zákonníka), ktorý zároveň rešpektoval prirodzené prostredie maloletých detí, v ktorom vyrastali od malička. Napokon žalobca po odchode zo spoločnej domácnosti nevzniesol výhrady voči spôsobu užívania spoločných nehnuteľností a ani pred podaním žaloby nikdy nežiadal odplatu za užívanie spoločných nehnuteľností, či už od žalobkyne alebo ich maloletých detí. Napokon ani platenie výživného otca na deti k rukám matky určeného súdom, nezbavuje otca možnosti poskytovať deťom iné plnenia, napr. vo forme umožnenia užívania spoločných nehnuteľností. Tak ako správne uviedol okresný súd v napadnutom rozhodnutí, špecificky sa v súdnej praxi posudzuje aplikácia zásady dobrých mravov medzi rodinnými príslušníkmi, najmä medzi najbližšími členmi rodiny. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 643/2004, z ktorého vyplýva, že rodina a vzťahy medzi rodičmi a deťmi sú prostredím, kde sa dobré mravy ako poctivosť, čestnosť, vzájomná úcta a najmä úcta k rodičom musia nielen predpokladať, ale hlavne formovať a dôsledne vyžadovať. Práve v rodine, ako základe spoločnosti, sa musia dobré mravy kultivovať a orgány verejnej moci, osobitne súdy, k tomu musia svojimi rozhodnutiami prispievať. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že aktuálne nie sú vzťahy medzi žalobcom a jeho deťmi harmonické. Nepochybne svoj diel viny n tomto stave má aj žalobca. Ani táto situácia však nezbavuje súd možnosti pri rozhodovaní v prejednávanej veci aplikovať ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z ustálenej judikatúry súdov totiž vyplýva, že je to práve existencia najbližších rodinnoprávnych vzťahov, ktorá vedie súdy k rozhodovaniu podľa uvedeného zákonného ustanovenia.

28. Okresný súd vo svojom rozhodnutí podrobne zdôvodnil, prečo s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci zistené vykonaným dokazovaním, popísané v bodoch 28. až 31. jeho odôvodnenia, odoprel priznať ochranu nároku žalobcu uplatnenému žalobou v súlade s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V súdnej veci súd prvej inštancie postupoval správne, keď dôsledne dodržal limity uvedeného zákonného ustanovenia o nutnosti náležite podloženého, jasného a presvedčivého záveru o rozpore výkonu práva s dobrými mravmi ustáleného súdnou praxou a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol konkrétne skutkové zistenia, na základe ktorých dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobou je v rozpore s dobrými mravmi.

29. Odvolací súd dodáva, že k otázke posúdenia rozporu s dobrými mravmi Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že pri výklade ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a stanovien, kedy sa výkon práva dostáva do rozporu s dobrými mravmi, je potrebné vychádzať z toho, že ide o právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom a je prenechaná úvahe súdu, aby podľa svojho starostlivého uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil na základe všetkých rozhodujúcich skutočností a prihliadol ku všetkým konkrétnym okolnostiam konania strán sporu v príslušnom období aj k ich vtedajšej situácii (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 21Cdo 486/2012 zo dňa 05.12.2002). Najvyšší súd teda opakovane vyzdvihol dôležitosť komplexnosti zhodnotenia všetkých skutkových okolností, bez ktorých nemožno záver o rozpore výkone práva s dobrými mravmi urobiť. Je teda zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil na ustálenej judikatúre najvyšších súdnych autorít, pričom odvolací súd sa s takýmto jeho postupom, (s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej), veci v celom rozsahu stotožnil.

30. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že hoci jednotlivé (dielčie) dôvody uvádzané okresným súdom v napadnutom rozhodnutí, (na ktoré poukazoval aj žalobca vo svojom opravnom prostriedku), nemôžu byť samy o sebe dôvodom na zamietnutie žaloby, tieto v danom prípade konajúci súd uviedol len na dokreslenie skutkového stavu, a teda v záujme komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností

súdnej veci. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na svoju predchádzajúcu argumentáciu uvedenú v tomto rozhodnutí.

31. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby (veta prvá výroku rozsudku) ako vecne správny potvrdil.

32. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania (veta druhá výroku), proti ktorému odvolateľ nevzniesol žiadne odvolacie námietky. Napadnutý rozsudok okresného súdu aj v tejto časti plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko mala v odvolacom konaní plný úspech. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).